

[Børsen.]

i Arbejde —, nemlig om der ikke var Mulighed for at enes om, at de, der f. Eks. var kendt med Landbrug, kom ud i saadanne Hjem, hvor man ikke under almindelige Forhold havde fremmed Arbejds-kraft. Naturligvis skulde Arbejdslederen have Vederlag, og de unge, der skulde anbringes i disse Hjem, skulde selvfølgelig ogsaa have Vederlag, men selv om man lægger de to Tal sammen, er jeg overbevist om, at det rent økonomisk vilde blive en udmærket Forretning at faa de unge beskæftiget paa den Maade. Det vigtigste — saaledes ser jeg i alt Fald paa det — er, at de unge ikke gaar ledige fra den ene Maaned til den anden, fra det ene Halvaar til det andet, men at de kommer ud i Arbejde. Jeg minder om denne Tanke, jeg tror, den er sund og rigtig; ikke mindst i en Situation som den, vi nu er inde i, bør den tages op til nærmere Overvejelse. Naturligvis maatte der, naar det, jeg her har nævnt, kommer til Udførelse, stadig være en Spore for de unge til paa normal Maade at finde Beskæftigelse inden for Erhvervs-livet, det er kun en Nødhjælp, der her kan være Tale om.

Med Hensyn til et andet Ministeriums Budget, Kirkeministeriets, erkender jeg, at den højtærede Minister har interesseret sig for de Spørgsmaal, som bl. a. jeg har draget frem ved tidligere Finanslovbehandling, at man stillede et Beløb til Raadighed dels til Restaurering af gamle Kirker og dels til nye Kirkebygninger. Jeg vil derfor udtale Anerkendelse over for den højtærede Minister, fordi der i Aar er søgt en Bevilling, som er noget større end dem, man tidligere har kendt. I Sammenligning med de mægtige Tal, vi i det hele taget opererer med paa Finansloven, er det ikke særlig imponerende, ca. 240 000 Kr., men jeg erkender, at man her har stillet Forslag om Bevilling til nye Kirker og til Vedligeholdelse af gamle Kirker.

Naar den højtærede Finansminister taler om Statsgælden — hvor han opererer med et Tal paa 1 200 Mill. Kr. —, synes jeg, han gaar lovlig let hen over Spørgsmaalet, jeg synes egentlig, det var et noget fortegnet Billede, vi fik ved de Tal og ved hele den Omtale af vor Statsgæld, som den højtærede Finansminister var inde paa. Jeg havde nær sagt, at Finansministeren maa gøre det om igen, i hvert Fald vil jeg opfordre ham til at gøre det om, saa vi kan faa et rigtigt Billede frem, ikke alene af vor faste, men ogsaa af vor løse Statsgæld; den løse Statsgæld skal jo ogsaa

tilbagebetales. Netop i Øjeblikket er der Forslag fremme fra Finansministeren om, at Skatkammerbeviserne skal forhøjes med 50 Mill. Kr. til 130 Mill. Kr., og af den sidste Opgørelse fra Nationalbanken fremgaar det, at den Skyld, Staten har til Nationalbanken, andrager 85 Mill. Kr.; Skatkammerbeviserne og Overtrækket i Nationalbanken beløber sig saaledes til over 200 Mill. Kr. Der bliver altsaa Tale om et ganske andet Tal end de 1 179 Mill. Kr., Finansministeren regner med; han skal op paa imellem 1 400 og 1 500 Mill. Kr., naar vi skal have det hele med.

Finanslovforslagets Tal i øvrigt har jeg allerede været inde paa. Jeg har fremdraget Tal, som levende illustrerer Stigningen i Udgifterne. De løbende Udgifter var i Løbet af 1936—37 463,7 Mill. Kr., i 1938—39 er de steget til 553 Mill. Kr., altsaa i disse to Aar med 90 Mill. Kr. Fra vor Side har vi advaret imod denne stærke Stigning, og i den nuværende Situation er der sikkert efterhaanden flere, der har faaet Øjet op for det farlige ved et ansændt Statsbudget. I Statslivet som i Privatlivet maa man have i Erindring, at vi ikke altid kan regne med at færdes i Magsvej; netop i den nuværende Situation vilde det have været særdeles heldigt, om vi ikke i de senere Aar havde tæret saa stærkt paa Reserverne, og en Stigning i Skatteydernes Indtægter som den, der skete under den sidste Krig, vil der slet ikke blive Tale om, og lad mig tilføje, det vilde heller ikke være ønskeligt.

Naturligvis er det Regeringens Sag at undersøge, hvor der i det hele taget kan spares. I denne Forbindelse gør jeg opmærksom paa, at man i Sverige — hvor meget det bliver i Penge, skal jeg ikke udtale mig om — har rettet Opfordring til Regeringen om at gaa i Gang med en Undersøgelse af, om ikke en hel Del af de mange siddende Kommissioner kunde spares. Her i Landet har vi, som alle ved, langt over 100; det var maaske et Forsøg værd at gennemgaa alle disse Kommissioner og se, om ikke en Del af dem kunde forsvinde, og om man ikke ogsaa paa dette Omraade kunde indvinde Beløb, der ellers vilde gaa til.

Der er ingen Unighed om, at det afgørende, hvad Økonomien angaar, er, om vi nogenlunde kan holde Produktionen oppe, og det afhænger i høj Grad af, om vi kan faa tilført Raastoffer. Det gælder for Industrien, men det gælder ogsaa for Landbrugsproduktionen. Denne Produktion vil i meget betydelig Grad formindskes, hvis f. Eks. Kraftfodertilførselen skulde ophøre. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Produktionen saa vil gaa ned under det halve.